

Lo pòt de la mèl

La mandreta e lo lop aviàn pres a fotjar un camp e lo trabalhavan amassa. Per paga, lor aviàn donat un pòt de mèl. Lo lop l'aviá portat a l'ostal e estremat dins l'arca.

Un jorn, mentre qu'èran a fotjar dempuèi un bon moment, la Mandreta se dreça e demòra a parar l'aurelha.

- Qu'escotas, Mandra ? demanda lo lop.
- Ausisses pas ? Sonan las campanas de Rivèlh. Uèi, batejan lo filh de mon fraire que me'n fan a ieu la mairina...
- E ben, t'i cal anar !

Mentre que lo lop se torna metre al trabalh fòtja que fotjaràs, la Mandreta corrís a l'ostal, dubrís l'arca, se pren lo pòt de la mèl e se'n manja un brave pauc.

Quand torna al camp, lo lop totjorn trabalhava.

- E ben, demanda sens lever lo cap, cossí l'avètz apelat a aquel filholet ?
- Començadet ! Començadet !
- Quin polit nom ! me demandi ont l'an anat quèrre...

Al cap d'un moment, la risada arrèsta de fotjar, torna parar l'aurelha.

- Qu'escotas, Mandra ?
- Ausisses pas ? Sonan las campanas de Pepert. Uèi, batejan lo filh de ma sòr, que me'n fan a ieu la mairina...
- E ben, t'i cal anar !

E mentre que lo lop susant coma un perdut contunha defotjar fòtja que fotjaràs, la Mandreta corrís a l'ostal, dubrís l'arca, se pren lo pòt de la mèl e se'n manja un autre pauc.

Quand torna al camp, lo lop totjorn trabalhava.

- E ben, demanda sens lever lo cap, cossí l'avètz apelat a aquel filholet ?
- Mitadet ! Mitadet !
- Jès ! quin nom ! me demandi ont l'an anar quèrre...
- Ara, diguèt la mandra, me cal apausar que soi lassa de còrrer.

Se colquèt a l'ombra d'un boisson, mentre que lo lop fotjava coma un dessinat en tirant tre pams de lenga.

Al cap d'un pauc :

- Aussises, Lop, demandèt la mandreta.

(Lo lop ausissiá pas res.)

- Sonan las campanas de Belestar. Batejan lo filh d'un mieu cosin. M'i caldriá ben anar, que d'aquel tanben me'n fan marina. Mas comenci de n'aver pro de tantas batejalhas !
- Pr'aquò, diguèt lo lop, t'i caldriá ben anar : refusar seriá desonèste.

Mentre que lo lop susant coma un perdut contunhava de fotjar, la mandreta corrís a l'ostal : en tres còps de culhièr cura tota la mèl que demorava.

Quand torna al camp, lo lop totjorn trabalhava.

- E ben, demanda sens lever lo cap, cossí l'avètz apelat a aquel filholet ?
- Acabadet ! Acabadèt !
- Jès ! Quin polit nom ! me demandi ont lo monde van cercar de noms atal !
- Soi acabada de lassièra, diguèt la mandra. Ara, pòdon sonar las campanas d'ont voldrà, bolègui pas un artelh.

Lo lop se tenguèt a manejar l'aissada encara un brave estona e lo trabalh foguèt finit. Èra reventat, mas content a l'idèa de se poder requinuilhar amb un pauc de mèl.

Tan lèu a l'ostal se coita d'anar quèrre lo pòt, tira la tampa e ne demòra estabosit :

- Pus de mèl !
- Aquò's tu que l'as manjada ! crida la mandreta sulcòp ; del temps que ieu èri pels camins o teniái mos filhòls sus las santas fonts, te l'as manjada !
- Aquò's tu, rebèca lo lop. Ieu ai pas quitat de fotjar !
- E ben diguèt la mandra d'una aire en colèra, ja saurem ben qui l'a manjada ! Colquem-nos aquí, al solelh a anam durmir una estona. Quand nos despertarem, serà de bon véser lo copable : aurà lo cuol untat de mèl.

S'estirèron sus una lausa, un còsta l'autre.

Lo lop, qu'èra arrendut d'aver tant trabalhàt, s'endurmiguèt sulcòp. Roncava coma un bufet de farga.

Alavetz la mandreta passèt la pata al fons del pòt per arrapar lo pauc de mèl qu'i demorava, plan doçament levèt la coa dell op e plan doçament n'i freguèt lo darrèr.

Quand nòstre lop se despertèt, sulcòp diguèt la mandra :

- Vejam, Lop, qui de tu o de ieu es lo copable ?

La moscas bronzinavan altorn del cuol del lop.

- A veses ? coquinas ! aquò's tu ! aquò's tu !

E lo paure lop protestava...

Del temps que se disputavan,
Ieu m'en venguèri per un prat

E tric trac

Lo conte es acabat

Conte de la tradicion occitana